

Arrest

nr. 169 626 van 13 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. FEYENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Dawra (district Paghman, provincie Kaboel). U bent Tadzjiek en soennitisch moslim. U bent 18 jaar oud en zat in de twaalfde graad van het Paghman Lycee. U woonde bij uw ouders thuis.

Volgens uw verklaringen onderhield u gedurende 8 maanden een relatie met een meisje genaamd M. (...). U zag haar voor het eerst op een trouwfeest van familie van uw vader, en besloot een relatie aan te gaan met haar. Deze relatie bestond uit geheime, nachtelijke, bezoeken van u aan M. (...) in haar ouderlijk huis. U bezocht M. (...) meerdere keren per week, wanneer haar vader en broers aan het werk waren en zij alleen thuis was. M. (...)’s moeder zou overleden zijn, en haar oudere zus getrouwd en woonachtig in het dorp Betut. Na zes maanden relatie vertelde M. (...) u dat ze zwanger was. Haar oudere zus was eveneens op de hoogte van haar zwangerschap. U stelde voor om te trouwen met M.

(...) en vroeg aan de zus om met de vader hierover te praten. De zus van M. (...) reageerde echter zeer slecht en vertelde alles aan de vader en de broers. M. (...) bekende de feiten en werd quasi ogenblikkelijk vermoord door haar vader. Vervolgens kwamen haar vader en broers u opzoeken bij u thuis. U was die ochtend echter op school. Ze sloegen uw vader en ontvoerden hem omdat hij niet wilde zeggen waar u op dat moment was. Samen met de rest van uw familie vluchtte u naar het huis van uw tante in Sewaki (Kaboel). Na 3 dagen wist uw vader te ontsnappen en kwam hij eveneens naar Sewaki. De familie van M. (...) wist u echter op te sporen. Ongeveer 7 dagen later kwamen ze naar het huis van uw tante en vermoordden ze uw broer tijdens een confrontatie. U en uw vader waren die bewuste nacht bij uw grootmoeder in Qalainazir (Kaboel). Nadien vluchtte u met uw familie naar het huis van een andere tante in Khojabughraie. U verbleef daar een tweetal weken. Intussen verkocht uw vader uw ouderlijk huis in Dawra en legde hij contact met een mensensmokkelaar. U reisde in eerste instantie tezamen met uw familie. Aan de grens van Iran met Turkije kwam het tot een confrontatie met de autoriteiten. Uw familie werd opgepakt en gedeporteerd naar Afghanistan. U kon hieraan ontsnappen en uw reis verderzetten. Op 19 oktober 2015 kwam u aan in België en u verklaarde zich diezelfde dag vluchteling.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u over de geheime relatie die u onderhield en de incidenten die daaruit voortvloeiden vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegt, wat uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig in het gedrang brengt.

Zo zijn uw verklaringen met betrekking tot M. (...), het meisje waarmee u de geheime relatie onderhield, op zijn minst merkwaardig. U vertelde dat u haar ontmoette op een huwelijksceremonie. Wanneer u gevraagd wordt naar details omtrent deze ceremonie blijft u zeer vaag. U stelt eerst dat deze ceremonie plaatsvond in Paghman, en na vraag om specificering van de locatie vermeldt u dat het in Dawra, uw eigen dorp, was. Wanneer u gevraagd wiens huwelijk het betrof, kan u daar geen concreet antwoord op geven. U beweert dat de bruidegom een ver familielid van uw vader was. De precieze band tussen uw vader en de bruidegom kan u echter niet bevestigen, net zoals de datum (dag en/of maand) van de ceremonie (CGVS p. 9). U voegt hieraan toe dat u denkt dat de ceremonie een 8 à 9 maanden geleden plaatsvond, wat net na de periode van Nowruz (het Perzische Nieuwjaar) zou zijn. U maakt hier echter spontaan geen vermelding van, wat op zijn minst eigenaardig is gezien het belang van dit feest in uw land van herkomst waardoor het een makkelijk referentiepunt had kunnen zijn.

Na de huwelijksceremonie zou u dit meisje bij haar thuis ontmoet hebben. U stelt dat u wist waar zij woonde omdat ze van hetzelfde dorp was als u. Wanneer u gevraagd wordt naar de afstand tussen uw huis en dat van haar, beweert u weliswaar dat het 30 minuten met de auto is, oftewel ongeveer anderhalf uur te voet. Gevraagd naar de grootte van het dorp, gezien de toch opmerkelijke afstand, antwoordt u ontwijkend dat het inderdaad een 'vrij groot' dorp is (CGVS p. 9). U stelt dat u het meisje 2 tot 3 keer per week zag. Op de vraag hoe jullie met elkaar communiceerden verklaart u dat zij geen telefoon had en dat u zich 's nachts bij haar huis verstopte en wachtte tot haar vader en broers gingen werken (CGVS p. 9). Dit gebeurde steeds in het geheim. U beweert dat u erin slaagde om ongezien uw ouderlijk huis te verlaten wanneer uw familieleden op hun kamers waren en u op uw kamer (CGVS p.10). Het feit dat u gedurende 8 maanden in het huis van dit meisje kon komen zonder betrapt te worden is reeds indrukwekkend, het feit dat u ook steeds uw eigen huis onopgemerkt kon verlaten en weer binnenkomen in het midden van de nacht des te meer.

Bovendien is het zeer bevreemdend dat u tijdens uw eerste relaas omtrent de feiten nooit dit meisje bij naam noemt, maar naar haar verwijst als "het meisje" of "de dochter van N. (...)" (CGVS p. 5). Pas na enige tijd vermeldt u haar naam, en dit slechts nadat er uitdrukkelijk naar gevraagd werd (CGVS p. 10). Opvallend is ook dat u spontaan zeer weinig informatie over haar geeft, en dat u de vragen omtrent haar als persoon zeer beperkt en zelfs ontwijkend beantwoordt (CGVS p. 10). U stelt dat M. (...) niet naar school mocht gaan en benoemt twee vriendinnen van haar: haar eigen zus en haar buurmeisje. Wanneer u nadien gevraagd wordt wat M. (...)’s toekomstplannen waren zegt u: "Ons plan was om te trouwen eens we afgestudeerd waren van school". Geconfronteerd met het feit dat dit niet strookt met wat u net voordien verklaarde (namelijk dat M. (...) niet naar school ging), corrigeert u zichzelf. U weet niet zeker hoe oud M. (...) was, alsook niet hoe ze haar dagen doorbracht vermits ze niet naar school ging. Beide vragen beantwoordt u met "ik denk" (CGVS p.14), een op zijn minst merkwaardige uitdrukking om te gebruiken wanneer u spreekt over de geliefde waarmee u 8 maanden lang een relatie onderhield en zelfs een kind verwachtte. Daarnaast spreekt u voortdurend over "de zus van M. (...)". Op de vraag wat haar naam is antwoordt u dat u dit bent vergeten, een bewering die al even eigenaardig

is gezien het feit dat zij degene was die u en M. (...) verraden heeft en dus onrechtstreeks verantwoordelijk was voor de dood van uw geliefde.

Wanneer u gevraagd wordt of M. (...) dan alleen thuis was wanneer u haar bezocht, stelt u dat haar moeder overleden is en haar zuster getrouwd en woonachtig in een ander dorp (CGVS p. 9). Het feit dat M. (...), een jonge, ongetrouwde, vrouw, 's nachts stelselmatig helemaal alleen achterbleef in huis is op zijn minst eigenaardig binnen de erg traditionele maatschappij van Afghanistan. Te meer daar ze nog over een oudere zus beschikt, alsook ooms die in hetzelfde dorp wonen (CGVS p.14), waarbij aangenomen kan worden dat M. (...) onder hun verantwoordelijkheid zou worden gebracht wanneer haar vader en broers 's nachts aan het werk gingen. Bovendien stelt u later dat de man van M. (...)’s zus op dezelfde plaats werkte als de vader en de broers van M. (...) (CGVS p. 11). In dat geval was het voor M. (...)’s zus mogelijk om mee naar Dawra te komen op de nachten dat haar man moest werken, en samen met M. (...) in het ouderlijk huis te verblijven. Dit gebeurde volgens uw relaas echter niet, of alleszins niet stelselmatig, een gegeven dat opnieuw moeilijk strookt met de realiteit in de Afghaanse maatschappij en de positie van een ongehuwd meisje aldaar.

Een ander opmerkelijk gegeven is de manier waarop u en M. (...) besloten om over te gaan tot een seksuele relatie. Volgens uw eigen verklaringen was M. (...) gelovig en volgde ze de tradities (CGVS p.10). U stelt tegelijkertijd dat u en M. (...) vooraf nooit hebben gesproken over het hebben van seksuele betrekkingen, en dat het iets was dat per ongeluk gebeurde (CGVS p.15). Binnen het kader van de islamitische geloofsovertuiging en de daar bijhorende tradities, waaronder de maagdelijkheid voor het huwelijk, lijkt dit echter zeer onwaarschijnlijk. Bovendien beweert u dat u niet wist dat M. (...) zwanger kon worden, net zoals zij dit zelf ook niet wist (CGVS p. 15). Ook dit is, gezien het belang van de eer van de vrouw in de Afghaanse maatschappij, wel zéér twijfelachtig te noemen.

Omtrent de ontdekking van de zwangerschap en de gebeurtenissen nadien, beiden cruciaal in het kader van uw relaas, geeft u een reeks vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen. U stelt eerst dat M. (...) het wist “door zichzelf” en “de tekens”. Wanneer u om verduidelijking gevraagd wordt verklaart u opeens dat het de zus van M. (...) was die haar buik opmerkte (CGVS p. 10). U vult aan dat u M. (...) diezelfde nacht bezocht en dat zij het vervolgens aan u vertelde. Op de vraag wat er nadien gebeurde antwoordde u onder meer: “Daarna sprak ik met haar zus, ik regelde een meeting”. Gevraagd hoe u deze meeting met de zus van M. (...) regelde, wijzigt u uw verklaring en zegt u dat M. (...)’s zus diezelfde nacht aanwezig was in het huis en dat u toen met haar sprak (CGVS p.11). Gevraagd of de aanwezigheid van M. (...)’s zus dan een verrassing voor u was (gezien M. (...) volgens uw eerdere verklaringen alleen thuis was wanneer haar broers en vader gingen werken), wijzigt u opnieuw uw verklaringen en stelt u dat u reeds van een paar nachten eerder wist dat M. (...) zwanger was en dat u pas later een ontmoeting had met haar zus (CGVS p.11). Gevraagd om dit incident in de tijd te situeren antwoordt u dat u niet weet wanneer het precies was (CGVS p.10), hoewel u eerder in het gehoor aangaf dat u op dat moment al zes maanden een relatie had (CGVS p.5).

U stelt dat M. (...)’s zus uw voorstel om te trouwen niet aanvaarde en u vroeg om het huis meteen te verlaten. Diezelfde nacht kwamen de vader en de broers terug thuis en tegen de ochtend vertelde de zus van M. (...) alles aan hen. De vader confronteerde M. (...) hiermee, vroeg haar nadien om water te gaan halen en vermoordde haar wanneer ze naar buiten ging (CVGS p. 5 en p. 11). Ook omtrent de moord op M. (...) kan u geen duidelijkheid scheppen in uw verklaringen. Eerst beweert u dat de enige getuigen van deze moord de vader, de broers en mogelijk de buurvrouw van M. (...) waren (CGVS p.11). Wanneer u gevraagd wordt waar de zus van M. (...) op dat moment was, stelt u dat u niet weet of M. (...)’s zus en haar man toen nog in het ouderlijk huis waren. U verklaart dat u alle informatie omtrent de moord op M. (...) via haar buurvrouw S. (...) verkreeg, zo ook het feit dat M. (...) naar buiten gestuurd werd om water te gaan halen (CGVS p. 5 en 11). Wanneer u nadien gevraagd wordt waar M. (...) precies vermoord werd spreekt u zichzelf echter tegen en zegt u dat het binnen in het huis gebeurde (CGVS p. 11). Op de vraag hoe de buurvrouw het lichaam van M. (...) dan heeft kunnen zien, vermits het volgens u binnen gebeurde, antwoordt u vaag dat de huizen in uw dorp heel lage muren hebben (CGVS p. 11). Het spreekt voor zich dat uw uitleg kant noch wal raakt.

Uw relaas met betrekking tot de gebeurtenissen die voortvloeiden uit dit incident kan evenmin als consistent noch als aannemelijk beschouwd worden. U stelt dat na de moord op M. (...) de vader en de broers naar uw ouderlijk huis kwamen. U was op dat moment op school. Uw vader werd ontvoerd omdat hij weigerde te zeggen waar u was. U stelt niet te weten waar ze uw vader mee naar toe namen, hoewel hij nadien is kunnen ontsnappen (CVGS p. 12). Op de vraag of hij dit dan niet aan u verteld heeft achteraf, verklaart u dat ze hem geblinddoekt hadden en dat hij op een donkere plek zat waar hij niets kon zien. Wanneer u nadien echter gevraagd wordt hoe uw vader is kunnen ontsnappen, stelt u daarentegen dat hij in een kelder zat waar er 2 à 3 ramen waren voor licht (CGVS p. 12). U verklaart dat uw vader na 3 dagen is kunnen ontsnappen en nadien naar het huis van uw tante in Sewaki (Kabul) is gekomen waar u met de rest van de familie onderdook. U weet echter niet op welke manier hij bij het huis van uw tante geraakt is. Het is op zijn minst zeer opmerkelijk dat uw vader zo weinig details

hieromtrent zou hebben meegegeven, te meer daar u enkele dagen nadien samen met uw vader huwelijksuitnodigingen zat te schrijven voor de trouw van uw tante (CGVS p. 12). Tijd en gelegenheid genoeg om over het gebeurde van gedachten te wisselen, of minstens toch te informeren naar datgene wat hem - omwille van u - was overkomen.

U stelt dat u en uw vader deze uitnodigingen aan het schrijven waren in het huis van uw oma (eveneens in Kabul), toen de familie van M. (...) het huis van uw tante binnenviel. Uw broer werd hierbij doodgeschoten, "tien keer met een Kalasjnikov". U beweert dat de man van uw tante (hoewel hij op dat moment nog haar verloofde moet geweest zijn volgens uw eerdere verklaringen) u dit nieuws meldde via de telefoon. Even later beweert u echter weer dat hij niet in het huis aanwezig was op het moment van het incident, maar enkel op de begrafenis (CGVS p.13). U geeft aan dat u niet aanwezig was op de begrafenis van uw broer en dat u ook niet weet wanneer de begrafenis van uw broer precies plaatsvond. Kort nadien verklaart u echter dat dit incident 3 tot 4 nachten na de ontvoering van uw vader plaatsvond (CGVS p.13). Indien uw vader 3 dagen vastgehouden werd, betekent dit dat de moord op uw broer vlak na de terugkomst van uw vader zou gebeurd zijn. Het feit dat uw deze twee toch wel cruciale gebeurtenissen niet op deze manier kan situeren in de tijd roept opnieuw ernstige vraagtekens op. Wanneer u geconfronteerd wordt met de vraag waarom de vader van M. (...) u de ochtend na haar bekentenis niet op school is komen zoeken, stelt u dat hij uw lessenrooster niet wist en hij u ook niet persoonlijke kende (CGVS p. 15). Het feit dat hij u niet persoonlijk kende maar wel wist waar u woonde is op zijn minst eigenaardig. En dat u mogelijks in een naburige school vertoefde, was door de familie van M. (...) waarschijnlijk ook niet moeilijk om uit te zoeken.

Wanneer u gevraagd wordt hoe de familie van M. (...) het huis van uw tante in Sewaki gevonden had (en bovendien wist dat u zich er schuilhield), stelt u vervolgens dat er "heel wat mensen" u en uw familie volgden. Nadien beweert u dat u en uw familie na de moord op uw broer in het geheim naar het huis van een andere tante in Khojabughraie konden geraken. Bovendien bleef u daar zo'n 15 à 16 dagen (CGVS p.13). Aangezien de familie van M. (...) reeds twee maal zonder veel moeite uw familie had kunnen opsporen, en indien u gevolgd werd door heel wat mensen zoals u eerder beweerde, is het toch wel bijzonder merkwaardig dat u hierna twee weken zonder incidenten heeft kunnen doorbrengen in Khojabughraie.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat u niet alleen met betrekking tot de feiten maar ook gevoelsmatig gedurende het hele gehoor erg oppervlakkig blijft. Op de vraag hoe uw ouders reageerden wanneer ze te weten kwamen dat u een relatie had met M. (...) antwoordt u: "Het waren moeilijke tijden dus er was niet veel tijd om reacties uit te drukken" (CGVS p. 13). Gezien de ernst (om niet te zeggen schande) van een dergelijk feit in de Afghaanse cultuur en de zware gevolgen dat dit had voor u en al uw gezinsleden, is de bewering die u maakt zeer onwaarschijnlijk te noemen.

U kan verder evenmin details geven over hoe de verliefdheid tussen u en M. (...) tot stand kwam, weet zelfs niet waar ze begraven werd (CGVS p. 14), en geeft geen tekens van emotie wanneer deze onderwerpen ter sprake komen. Hoe dan ook, uit uw verklaringen kan duidelijk worden afgeleid dat u zich weinig betrokken voelt bij zogenaamde dood van uw geliefde.

Een ander opvallend gegeven is de informatie die u voorlegt omtrent de situatie van uw familie. U verklaart dat u samen met hen Afghanistan verlaten hebt (CGVS p. 13). U legt uit dat zij eveneens gevaar lopen, mogelijk zelfs de dood riskeren, en staat dit onder meer aan de hand van het feit dat uw broer reeds vermoord werd (CGVS p.5 - 6). Volgens uw verklaringen werden de auto's waarin u en uw familie zaten aan de grens tussen Iran en Turkije onder vuur genomen door de politie. In die mate zelfs dat alle vensters en banden van de auto kapot waren, en dat de auto's niet meer verder konden. U zat in de eerste auto, de rest van uw familie in de auto die achterop reed. Zij werden opgepakt door de politie, u kon ontsnappen (CGVS p. 8). U maakt opmerkelijk genoeg geen melding van gewonden of doden, ondanks de mate waarin de auto's volgens u onder vuur werden genomen.

U stelt vervolgens dat uw familie terug naar Afghanistan gedeporteerd werd, meer bepaald naar de provincie Herat (CGVS p. 6, 8). Gevraagd waar ze momenteel precies verblijven of bij wie, zegt u dat u dit niet weet. U voegt hier zelfs aan toe dat u hen deze vraag niet gesteld hebt, en dat u denkt dat ze een huis zullen huren in Herat (CGVS p. 4 -5). Afgezien van het feit dat het zeer merkwaardig is dat u niet weet waar uw familie momenteel verblijft en hen deze vraag ook niet gesteld heeft, is het op zijn minst frappant dat u verklaart dat zij mogelijk een huis zullen huren in Afghanistan, het land waarvan ze eerder gevlucht zijn omwille van een vrees voor hun leven. Wanneer u deze vraag later in het gehoor opnieuw gesteld wordt, verklaart u opnieuw en zelfs met zekerheid dat zij in Herat zullen blijven (CGVS p. 15). U heeft intussen blijkbaar geen moeite gedaan om meer nieuws over de situatie van uw ouders te weten te komen. Aangezien zij in Paghman haven en goed hebben moeten opgeven, omwille van u, kan het echt niet overtuigen dat u geen interesse of zelfs bezorgdheid aan de dag zou leggen betreffende hun huidige levensomstandigheden. Niet alleen roept dit ernstige vraagtekens op bij de gegrondheid van uw vrees voor vervolging, het brengt ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijzonder in het gedrang.

Daarnaast kon vastgesteld worden dat u eveneens tegenstrijdige of gewijzigde verklaringen aflegde ten opzichte van uw eerste verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (hier DVZ). Zo onder meer omtrent uw laatste verblijfplaats in Afghanistan. Bij DVZ gaf u aan dat u net voor uw vertrek in de wijk Koshalkhan in Kabul verbleef (verklaring DVZ p. 4). Tijdens het gehoor op het CGVS stelt u echter opeens dat u naar Sewaki en Khojabughraie (eveneens in Kabul) vluchtte, en dat u enkel in Koshalkhan was voor vakantie, nog voor uw problemen aan het licht kwamen.

Bovendien verklaarde u bij DVZ dat u na de moord op M. (...) "via via" vernomen hebt dat uw leven in gevaar was (dossier DVZ, vragenlijst CGVS). Tijdens het gehoor op het CVGS beweert u echter dat uw moeder u inlichtte over de ontvoering van uw vader en dat zij u aanmaande om naar uw tante in Sewaki (Kabul) te vluchten (CGVS p. 5). Een andere frappante tegenstrijdigheid is het feit dat u bij DVZ aangeeft dat u met z'n allen naar Kabul bent gevlucht, opgespoord werd door de familie van M. (...), en dat vervolgens uw vader ontvoerd werd en uw broer gedood. Tijdens het gehoor op het CGVS stelt u echter dat uw vader ontvoerd werd vanuit uw huis in Dawra (CGVS p.5), nog vooraleer u naar uw tante in Sewaki (Kabul) bent gevlucht, en dat uw vader later pas naar Kabul kwam (CGVS p 12). Aangezien deze elementen cruciaal zijn in uw asielrelaas, en enige consistentie hieromtrent mag verwacht worden, tast dit wederom de geloofwaardigheid van uw relaas, alsook uw algemene geloofwaardigheid, aan.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat aan uw beweerde geheime relatie en de daaruit volgende problemen geen geloof kan worden gehecht. Bovendien legt u geen enkel document voor ter staving van deze relatie of de incidenten die daaruit voortvloeiden. Evenmin legt u enig begin van bewijs voor betreffende uw identiteit, herkomst en/of reisweg. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele

situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, § 3 en 49, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In een tweede middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden onderzocht.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, bemerkt de Raad dat deze richtlijn een herziening is van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en dat de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU inhoudelijk overeenstemmen met respectievelijk artikel 2 (e) en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG. De artikelen 2 (e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG werden bij de wet van 15 september 2006 omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor ze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). Derhalve beschikken de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU evenmin over directe werking, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, daar de inhoud van de artikelen reeds werd

omgezet in de vreemdelingenwet. De schending van voormelde artikelen van de richtlijn 2011/95/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande de door verweerder vastgestelde vaagheden in het asielrelaas van verzoeker, betoogt verzoeker dat hij van een aantal elementen niet op de hoogte was, daar hij als minderjarige zoon minder bij het geheel betrokken werd. Bovendien moet rekening gehouden worden met “*de gevoeligheid van de vragen over iemands persoonlijke levenssfeer en diens seksualiteit*”. Zijn vage en beperkte verklaringen zijn dan ook tevens te wijten aan het feit dat hij terughoudend is bij het onthullen van zulke intieme aspecten van zijn leven.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoeker er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). *In casu* werd door verweerder onder meer vastgesteld dat verzoeker vage verklaringen aflegde aangaande de huwelijksceremonie waarop hij M. ontmoette, de persoon van M., hoe de verliefdheid tussen hem en M. tot stand kwam, de ontdekking van de zwangerschap en de gebeurtenissen nadien en waar M. begraven werd. Bovendien wordt in de bestreden beslissing tevens opgemerkt dat verzoeker geen teken van emotie geeft wanneer deze onderwerpen ter sprake komen. Nochtans onderhield verzoeker gedurende acht maanden een liefdesrelatie met M. en verwachtte hij er zelfs een kind mee. De vaststelling dat verzoeker omtrent deze zaken niet meer in detail kan treden, ondermijnt dan ook op ernstige wijze de door hem voorgehouden relatie met M. en de daaruit volgende problemen. Deze uitermate vage verklaringen kunnen geenszins afdoende verklaard worden door het feit dat verzoeker ‘terughoudend’ was, gelet op de medewerkingsplicht die op hem rust. Dat hij van bepaalde zaken niet op de hoogte was omdat hij als minderjarige zoon hierbij niet betrokken werd, kan evenmin overtuigen daar de problemen van verzoeker en zijn familie omwille van hem zijn ontstaan, waardoor redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoeker op de hoogte is van de problemen die zijn familieleden gekend hebben en zich hierover zou informeren.

2.2.4.1. Verder wijst verzoeker erop dat eerwraak een niet te onderschatten fenomeen is in islamitische gemeenschappen en in Afghanistan. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker desbetreffend een artikel van *Amnesty International* en een artikel van *UNICEF* toe (bijlagen 5 en 6). Ondanks het feit dat eerwraak en eremoorden regelmatige fenomenen zijn in Afghanistan, minimaliseert verweerder *in casu* verzoekers problemen hieromtrent door niet in te gaan op het gevaar dat verzoeker en zijn familie riskeert en op de dood van zijn broer. Nochtans dient overeenkomstig artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet rekening gehouden te worden met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Verzoeker wijst erop dat hij de eer heeft geschonden van de familie van M. en dat hij het slachtoffer kan worden van eerwraak. Hij behoort aldus tot een sociale groep die vervolging vreest en geen afdoende bescherming geniet van de nationale autoriteiten.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker in bovenstaand betoog voorbijgaat aan het gegeven dat, gelet op verschillende vaagheden, inconsistenties en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen aangaande essentiële elementen van zijn asielrelaas, er volstrekt geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde geheime relatie met M. en de daaruit volgende problemen. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoeker toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verzoeker toont dan ook op generlei wijze aan dat hij in Afghanistan verwickeld is in een bloedwraak. Waar verzoeker verwijst naar algemene informatie omtrent het fenomeen van eerwraak in islamitische gemeenschappen en in Afghanistan (bijlagen 5 en 6 van het verzoekschrift), merkt de Raad nog op dat de loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.5. Wat betreft de *taskara* en het schoolrapport dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift toevoegt (bijlage 3 en 4), merkt de Raad op dat dit fotokopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Hoe dan ook zijn deze documenten niet van aard de door verzoeker voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hem de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker betwist te dezen niet dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Kabul dient te worden beoordeeld, vanwaar hij afkomstig is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in

het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

Verzoeker brengt geen actuele informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Het EASO rapport waar verzoeker naar verwijst en uit citeert (bijlage 7 van het verzoekschrift), dateert van januari 2015 en is dan ook niet bij machte de recente informatie van januari 2016 waarop de commissaris-generaal zich gestoeld heeft, in een ander daglicht te stellen. Ook met de kaart die hij bijbrengt van de vluchtelingenstromen en IDP's (*Internally Displaced Persons*) in Afghanistan (bijlage 8 van het verzoekschrift) weerlegt verzoeker op geen enkele wijze de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul.

Gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Waar verzoeker ter terechtzitting een geïnventariseerde bundel stukken neerlegt stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, tweede lid van de vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.9. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER